Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

16. juni 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 805/2004 — europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav — artikel 3, stk. 1, litra b) — betingelser for attestering — udeblivelsesdom — begrebet »ubestridt krav« — processuel adfærd hos en part, der kan påberåbe sig »manglende indsigelse mod kravet««

I sag C-511/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunale di Bologna (retten i Bologna, Italien) ved afgørelse af 6. november 2014, indgået til Domstolen den 14. november 2014, i sagen:

Pebros Servizi Srl

mod

Aston Martin Lagonda Ltd,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan (refererende dommer) og M. Vilaras,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Pebros Servizi Srl ved avvocato N. Maione

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato M. Salvatorelli

— den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved F. Moro og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

* Processprog: italiensk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. januar 2016,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav (EUT 2004, L 143, s. 15).

2 Denne anmodning er blevet fremsat inden for rammerne af en sag anlagt af Pebros Servizi Srl, et selskab med hjemsted i Italien, vedrørende attesteringen af en udeblivelsesdom, som er blevet endelig, afsagt over for Aston Martin Lagonda Ltd (herefter »Aston Martin«), et selskab med hjemsted i Det Forenede Kongerige, som europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument som omhandlet i forordning nr. 805/2004.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af 5., 6., 10., 12., 17. og 20. betragtning til forordning nr. 805/2004:

»(5) Begrebet »ubestridte krav« bør dække alle situationer, hvor en kreditor, når debitor påviseligt ikke har gjort indsigelse mod arten eller omfanget af et pengekrav, har opnået enten en retsafgørelse over den pågældende debitor eller et eksigibelt dokument, der forudsætter debitors udtrykkelige samtykke, enten i form af et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument.

(6) Den manglende indsigelse fra debitors side som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), kan antage form af, at debitor udebliver fra et retsmøde eller ikke efterkommer en opfordring fra retten til skriftligt at tilkendegive, at han agter at tage til genmæle.

[...]

(10) Når der i en medlemsstat er truffet en retsafgørelse om et ubestridt krav, uden at debitor har deltaget i retsmøderne, er afskaffelsen af enhver form for kontrol i fuldbyrdelsesstaten uløseligt knyttet sammen med og betinget af, at der er tilstrækkelige garantier for, at debitor har kunnet varetage sine interesser.

[...]

(12) Der bør fastsættes mindstestandarder for den retssag, der fører frem til retsafgørelsen, så det sikres, at debitor – i så god tid og på en sådan måde, at han kan varetage sine interesser under sagen – underrettes om retssagen mod ham, om betingelserne for hans aktive deltagelse heri for at bestride kravet og om konsekvenserne af hans manglende deltagelse.

[...]

(17) De retter, som er kompetente til at efterprøve, om de processuelle mindstestandarder er overholdt fuldt ud, bør, når dette er godtgjort, udstede en standardiseret attest som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument, som klart viser denne efterprøvelse og resultatet heraf.

[...]

(20) Kreditor bør frit kunne vælge, om han vil anmode om attestering som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument i forbindelse med et ubestridt krav eller i stedet benytte ordningen for anerkendelse og fuldbyrdelse efter [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1)] eller andre fællesskabsinstrumenter.«

4 Artikel 1 i forordning nr. 805/2004, der har overskriften »Formål«, foreskriver:

»Denne forordning har til formål at indføre et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav for gennem fastsættelse af mindstestandarder at tillade fri bevægelighed for retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter overalt i medlemsstaterne uden nogen mellemliggende procedure i fuldbyrdelsesstaten forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen.«

5 Denne forordnings artikel 3 med overskriften »Eksekutionsgrundlag, der kan attesteres som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument«, bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter vedrørende ubestridte krav.

Et krav anses for ubestridt, hvis:

a) debitor udtrykkeligt har vedgået sig kravet ved at anerkende det eller ved at acceptere et forlig, der er godkendt af en ret eller indgået for en ret under en retssag

b) debitor aldrig har gjort indsigelse mod kravet under retssagen ved at foretage de relevante processuelle handlinger i henhold til domsstatens lovgivning

c) debitor ikke har givet møde eller været repræsenteret i et retsmøde om det pågældende krav efter oprindeligt at have gjort indsigelse mod kravet under retssagen, forudsat at denne adfærd i henhold til domsstatens lovgivning er udtryk for en stiltiende anerkendelse af kravet eller af kreditors anbringender, eller

d) debitor udtrykkeligt har vedgået sig kravet i et officielt bekræftet dokument.«

6 Nævnte forordnings artikel 6 med overskriften »Betingelser for attestering som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument« foreskriver i stk. 1:

»En retsafgørelse om et ubestridt krav, der er truffet i en medlemsstat, attesteres efter anmodning, der til enhver tid kan indgives til den behandlende ret, som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument:

a) hvis den er eksigibel i domsstaten

b) hvis den ikke er i strid med kompetencereglerne i kapitel II, afdeling 3 og 6, i forordning (EF) nr. 44/2001

c) hvis retssagen i domsstaten, for så vidt der er tale om et ubestridt krav som defineret i artikel 3, stk. 1, litra b) eller c), opfyldte de betingelser, der er fastsat i kapitel III [...]«

7 Artikel 9 i forordning nr. 805/2004 med overskriften »Udstedelse af en attest som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument« bestemmer i stk. 1:

»Attesten som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument udstedes under anvendelse af formularen i bilag I.«

8 Forordning nr. 805/2004 fastsætter i kapitel III, hvori artikel 12-19 er indeholdt, mindstestandarder for retssager om ubestridte krav. Disse standarder, der har til formål at beskytte overholdelsen af debitors ret til at varetage sine interesser, vedrører ikke kun formerne for forkyndelse af stævningen, men også denne stævnings informative indhold, idet debitor både skal underrettes om kravet og om fremgangsmåden med henblik på at bestride det. Denne forordnings artikel 12 med overskriften »Mindstestandardernes omfang« foreskriver i stk. 1:

»En retsafgørelse om et ubestridt krav som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b) eller c), kan kun attesteres som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument, hvis retssagen i domsstaten opfyldte de processuelle betingelser, der er fastsat i dette kapitel.«

9 Følgende fremgår af artikel 27 i forordning nr. 805/2004 med overskriften »Forholdet til forordning (EF) nr. 44/2001«:

»Denne forordning berører ikke muligheden for at anmode om anerkendelse og fuldbyrdelse efter forordning (EF) nr. 44/2001 af en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument vedrørende et ubestridt krav.«

Italiensk ret

10 I den italienske retsorden reguleres udeblivelsesproceduren i kapitel VI, afsnit I, bog II, i codice di procedura civile (retsplejeloven). Nævnte kapitel VI indeholder denne lovs artikel 290-294.

11 Retsplejelovens artikel 291 med overskriften »Sagsøgtes udeblivelse« bestemmer i stk. 1:

»Hvis den sagsøgte udebliver, og forundersøgelsesdommeren konstaterer en mangel, som kan bevirke, at forkyndelsen af stævningen kan anses for ugyldig, fastlægger dommeren en præklusiv frist for, at sagsøgeren kan foretage en ny forkyndelse. Den nye forkyndelse afhjælper enhver ugyldighed.«

12 Nævnte lovs artikel 293 med overskriften »Den udeblevne parts personlige fremmøde« fastsætter:

»Den part, som er blevet erklæret for udebleven, kan når som helst i proceduren indtil retsmødet om præcision af påstandene, give møde.

Fremmødet kan finde sted ved indlevering af et indlæg, et fuldmagtsdokument eller processkrifter til justitskontoret, eller ved at give møde i retsmødet.

Den udeblevne part, som giver møde, kan under alle omstændigheder anfægte de skriftlige indlæg, der er fremlagt mod den pågældende, under det første retsmøde eller inden for den frist som er fastsat af forundersøgelsesdommeren.«

13 Samme lovs artikel 294 med overskriften »Genindsættelse i tidligere rettigheder« foreskriver:

»Den udeblevne part, som giver møde, kan nedlægge påstand for forundersøgelsesdommeren om at få lov til at foretage handlinger, som den pågældende ellers ville være afskåret fra, såfremt parten godtgør, at vedkommende på grund af, at forkyndelsen af stævningen anses for ugyldig, ikke har kunnet få kendskab til den trufne retsafgørelse, eller at vedkommende var forhindret i at give møde af en årsag, som ikke kan tilskrives den pågældende.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

14 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Pebros Servizi for Tribunale di Bologna (retten i Bologna, Italien) har indstævnt flere selskaber, herunder Aston Martin.

15 Sagen mellem Pebros Servizi og Aston Martin for denne ret blev behandlet i sidstnævntes fravær, selv om det af forelæggelsesafgørelsen fremgår, at stævningen var blevet behørigt forkyndt for selskabet, og at det havde haft mulighed for at deltage i sagen.

16 Ved afgørelse af 24. januar 2014, der afsluttede den nævnte sag, pålagde Tribunale di Bologna (retten i Bologna) Aston Martin til Pebros Servizi at betale et beløb på 18 000 EUR med tillæg af lovbestemte renter beregnet fra datoen for dommens offentliggørelse, og indtil den faktiske tilbagebetaling fandt sted, såvel som sagsomkostningerne svarende til henholdsvis 835 EUR og 9 500 EUR for henholdsvis sagsomkostninger og udgifter til honorarer med tillæg af merværdiafgift og andre socialsikringsbidrag i henhold til national ret.

17 Den nævnte afgørelse blev endelig, eftersom den ikke blev appelleret.

18 Den 14. oktober 2014 indgav Pebros Servizi en anmodning til Tribunale di Bologna (retten i Bologna) om attestering af den nævnte afgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument som omhandlet i forordning nr. 805/2004 for at indlede en fuldbyrdelsesprocedure, hvorpå kravet kunne inddrives.

19 Den forelæggende ret finder det tvivlsomt, om forordning nr. 805/2004 finder anvendelse på hovedsagen, for så vidt som udeblivelse fra sagen i italiensk ret ikke anses for at indebære, at den sagsøgte har taget bekræftende til genmæle i forhold til den nedlagte påstand. Der opstår således spørgsmålet om, hvorvidt en udeblivelsesdom kan sidestilles med en dom om et ubestridt krav.

20 Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at man kan forestille sig to fortolkninger af begrebet »manglende indsigelse«. Den første fortolkning, som nævnte ret har foreslået, er baseret på national ret og udelukker anvendelsen af forordning nr. 805/2004, eftersom udeblivelsesproceduren i italiensk retsorden ikke svarer til manglende indsigelse mod kravet. Ifølge den anden fortolkning fastlægges begrebet »manglende indsigelse« derimod selvstændigt i EU-retten og omfatter også udeblivelse fra sagen.

21 På denne baggrund har Tribunale di Bologna (retten i Bologna) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Tilkommer det i tilfælde af udeblivelsesdom (in absentia), hvor den udeblevne/ikke fremmødte er blevet dømt, uden at vedkommende udtrykkeligt har anerkendt modpartens rettighed,

national lovgivning at fastlægge, om denne processuelle adfærd har samme virkning som manglende indsigelse som omhandlet i forordning nr. 805/2004, og eventuelt at nægte den omhandlede dom status som ubestridt krav i henhold til national lovgivning,

eller

medfører en udeblivelsesdom/in absentia qua sin natur i henhold til EU-retten manglende indsigelse, hvilket bevirker, at forordning nr. 805/2004 finder anvendelse uafhængigt af de nationale retters vurdering?«

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse og det præjudicielle spørgsmål

22 Den italienske regering har anfægtet formaliteten både vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse og det præjudicielle spørgsmål.

Om formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

23 Ifølge den italienske regering handler Tribunale di Bologna (retten i Bologna) ikke som en »ret« som omhandlet i artikel 267 TEUF, for så vidt som den procedure, der følges af denne ret, når den skal tage stilling til en anmodning om attestering af en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument, ikke opfylder de objektive betingelser, der gør det muligt at kvalificere denne procedure som udøvelse af retslig virksomhed, men snarere bør sidestilles med en rent administrativ procedure eller med den frivillige retspleje.

24 Det bemærkes i denne henseende, at det følger af Domstolens faste praksis, at selv om artikel 267 TEUF ikke forudsætter, at den procedure, hvorunder den nationale ret forelægger præjudicielle spørgsmål for Domstolen, er kontradiktorisk, kan de nationale retter kun forelægge spørgsmål for Domstolen, hvis der verserer en tvist for dem, og hvis forelæggelsen sker med henblik på afgørelse af en retssag (dom af 25.6.2009, Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, præmis 33 og 34 og den deri nævnte retspraksis).

25 Dette er således tilfældet med den procedure, der munder ud i attestering af en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument. I denne henseende har Domstolen allerede haft lejlighed til at fastslå, at denne procedure kræver en domstolsprøvelse af de betingelser, der er fastsat i forordning nr. 805/2004 med henblik på overholdelsen af debitors ret til at varetage sine interesser (dom af 17.12.2014, Imtech Marine Belgium, C-300/14, EU:C:2015:825, præmis 46 og 47).

26 Denne forordning pålægger således det organ, der foretager attesteringen af en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument, at foretage en hel række undersøgelser af de forhold, der er opregnet i den formular, der findes i bilag I til forordning nr. 805/2004. Hvad angår den kontrol med lovligheden af den retslige procedure, der mundede ud i vedtagelsen af en afgørelse, der er genstand for den attestering, og som denne ret foretager på tidspunktet for denne attestering, er denne kontrol, som generaladvokaten har anført i punkt 29 i forslaget til afgørelse, ikke anderledes end de undersøgelser af retslig karakter, som retten skal foretage, før den træffer retsafgørelser i andre sager. I denne forordnings artikel 6 pålægges nævnte ret desuden, ud over kontrollen med lovligheden af denne forudgående retslige procedure og med overholdelsen af kompetencereglerne, bl.a. en kontrol af den afsagte afgørelses eksigibilitet og kravets art.

27 Selv om attesteringsproceduren kommer efter, at tvisten er blevet afgjort ved den retsafgørelse, som afslutter sagens behandling, gælder det ikke desto mindre, at denne afgørelse, idet den ikke er attesteret, således som generaladvokaten har anført i punkt 32 i forslaget til afgørelse, endnu ikke opfylder kravene til at kunne bevæge sig frit inden for det europæiske retlige område.

28 I denne henseende bemærkes, at eftersom udtrykket »afsiger sin dom« som omhandlet i artikel 267, stk. 2, TEUF omfatter hele den proces, der leder frem til den forelæggende rets dom, bør dette udtryk undergives en vid fortolkning for at undgå, at en række processuelle spørgsmål må anses for ikke at kunne antages til realitetsbehandling og ikke kunne fortolkes af Domstolen, og at sidstnævnte ikke kan tage stilling til fortolkningen af alle de EU-retlige processuelle bestemmelser, som den forelæggende ret har pligt til at anvende (jf. i denne retning dom af 17.2.2011, Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, præmis 41 og 42, og af 11.6.2015, Fahnenbrock m.fl., C-226/13, C-245/13, C-247/13 og C-578/13, EU:C:2015:383, præmis 30).

29 Proceduren for attestering af en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument forekommer således i funktionel henseende ikke som en procedure, der er adskilt fra den forudgående retssag, men som en senere fase heraf, der er nødvendig for at sikre retssagens fulde virkning ved at gøre det muligt for kreditor at inddrive sit krav.

30 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at attesteringen af en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument er en afgørelse af retslig art, og at den nationale ret inden for rammerne af vedtagelsen heraf kan forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål. Anmodningen om præjudiciel afgørelse kan derfor antages til realitetsbehandling.

Om det præjudicielle spørgsmåls formalitet

31 Den italienske regering har anført, at det præjudicielle spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, idet den har gjort gældende, at dette spørgsmål ikke er relevant, eftersom forordning nr. 805/2004 ikke finder ufravigelig anvendelse i den foreliggende sag. Ifølge denne regering gør anvendelsen i denne tvist af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1) det muligt at undgå problemet med definitionen af et ubestridt krav, således som det er opstået i nævnte tvist, idet sidstnævnte forordning ikke henviser til nationale retsplejeregler.

32 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at eftersom der ifølge Domstolens faste praksis er en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante, kan Domstolen kun afvise en anmodning fra en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (jf. bl.a. dom af 11.6.2015, Fahnenbrock m.fl., C-226/13, C-245/13, C-247/13 og C-578/13, EU:C:2015:383, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

33 I den foreliggende sag har Pebros Servizi i henhold til forordning nr. 805/2004 anmodet om attestering af en dom som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument. Den ret, der har fået forelagt denne anmodning, skal derfor efterprøve, om de betingelser, der er fastsat i denne forordning, er opfyldt. Uanset den omstændighed, at forordning nr. 1215/2012 ikke finder anvendelse ratione temporis i hovedsagen, hvis faktiske omstændigheder ligger forud for den dato, fra hvilken denne forordning finder anvendelse, er den omstændighed, at Pebros Servizi ifølge den italienske regering kan indlede den i denne sidstnævnte forordning fastsatte fuldbyrdelsesprocedure eller uden videre vælge denne procedure, i tilfælde af, at en sådan anmodning afvises, uden betydning for det forelagte spørgsmåls relevans.

34 Det følger heraf, at det præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

35 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om betingelserne for, at et krav kan anses for »ubestridt« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 805/2004 i tilfælde af en udeblivelsesdom, skal fastlægges i henhold til national ret eller på en selvstændig måde, alene i henhold til denne forordning.

36 Ifølge Domstolens faste praksis følger det såvel af kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at indholdet af en EU-retlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde,

normalt i hele Den Europæiske Union skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning (dom af 5.12.2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

37 I denne henseende bemærkes, at forordning nr. 805/2004 ikke definerer begrebet »ubestridt krav« ved en henvisning til medlemsstaternes rettigheder. Derimod fremgår det af en læsning af denne forordnings artikel 3, sammenholdt med femte betragtning hertil, at dette begreb er et selvstændigt EU-retligt begreb. Den henvisning til medlemsstaternes lovgivning, der findes i samme forordnings artikel 3, stk. 1, andet afsnit, litra b) og c), vedrører ikke det nævnte begreb, men de særskilte forhold ved anvendelsen heraf.

38 Femte betragtning til samme forordning foreskriver, at begrebet »ubestridte krav« bør dække alle situationer, hvor en kreditor, når debitor påviseligt ikke har gjort indsigelse mod arten eller omfanget af et pengekrav, har opnået bl.a. en retsafgørelse over for denne debitor.

39 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, er Aston Martin som debitor, der er blevet behørigt underrettet og har haft mulighed for at afgive svarskrift, under hele denne procedure forblevet inaktiv, idet selskabet på intet tidspunkt har deltaget i sagen. Derfor er der blevet afsagt en udeblivelsesdom mod det pågældende selskab. Det følger heraf, at dette selskabs situation falder ind under artikel 3, stk. 1, andet afsnit, litra b), i forordning nr. 805/2004, i henhold til hvilken et krav anses for ubestridt, hvis »debitor aldrig har gjort indsigelse mod kravet under retssagen ved at foretage de relevante processuelle handlinger i henhold til domsstatens lovgivning«.

40 Sjette betragtning til denne forordning anfører, at den manglende indsigelse fra debitors side som fastsat i nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, litra b), kan antage form af, at debitor udebliver fra et retsmøde eller ikke efterkommer en opfordring fra retten til skriftligt at tilkendegive, at den pågældende agter at tage til genmæle.

41 Et krav kan derfor anses for »ubestridt« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 805/2004, hvis debitor på ingen måde har gjort indsigelse mod dette, ved at undlade at efterkomme en opfordring fra retten til skriftligt at tilkendegive, at selskabet agter at tage til genmæle, eller ved ikke at give møde i retsmødet.

42 Det skal således fastslås, at den omstændighed, at en udeblivelsesdom i henhold til italiensk ret ikke svarer til en dom om et ubestridt krav, ikke er relevant for besvarelsen af det spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet. Den udtrykkelige henvisning til medlemsstatens lovgivning i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, litra b), i forordning nr. 805/2004 omfatter ikke de retsvirkninger af debitors fravær under sagen, som er genstand for en selvstændig kvalificering i henhold til denne forordning, men omhandler udelukkende de processuelle regler, i henhold til hvilke debitor effektivt har mulighed for at gøre indsigelse mod kravet.

43 Det bemærkes således, at forordning nr. 805/2004 kun indfører de processuelle mindstestandarder, der er nødvendige for at overholde en misligholdende debitors ret til at varetage sine interesser, uden dog at regulere alle aspekter af indsigelsen mod kravet, såsom bl.a. indsigelsens form, de organer, der deltager i indsigelsesproceduren, eller de frister, der finder anvendelse. Debitor skal derfor i hver enkelt medlemsstat foretage en sådan indsigelse i henhold til de gældende civile retsplejeregler.

44 Hvad desuden angår de processuelle mindstestandarder, der er opstillet i denne forordnings kapitel III og nævnt i ovenstående præmis, har disse standarder, hvis overholdelse i henhold til nævnte forordnings artikel 6, stk. 1, litra c), er påkrævet, for at en afgørelse vedrørende et ubestridt krav, der er afsagt i en medlemsstat, kan blive attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument, i henhold til 12. betragtning til samme forordning til formål at sikre, at debitor i så god tid og på en sådan måde, at den pågældende har kunnet varetage sine interesser under sagen, underrettes dels om retssagen mod ham og om betingelserne for hans aktive deltagelse heri for at bestride kravet, dels om

konsekvenserne af hans manglende deltagelse. I det særlige tilfælde af en udeblivelsesdom som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, litra b), i forordning nr. 805/2004 har nævnte mindstestandarder til formål at sikre tilstrækkelige garantier for at sikre respekten af retten til forsvar.

45 Henset til samtlige overstående betragtninger skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at betingelserne for, at et krav i tilfælde af en udeblivelsesdom kan anses for »ubestridt« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, litra b), i forordning nr. 805/2004, skal fastlægges på en selvstændig måde alene i henhold til denne forordning.

Sagens omkostninger

46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Betingelserne for, at et krav i tilfælde af en udeblivelsesdom kan anses for »ubestridt« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav, skal fastlægges på en selvstændig måde alene i henhold til denne forordning.

Underskrifter